

Een vreemde in huis

Shari Lapena

Een vreemde in huis

Vertaald door Ireen Niessen

2017 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *A Stranger in the House*

© 2017 Shari Lapena

© 2017 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Ireen Niessen

Omslagontwerp Zoe Norvell/DPS Design & Prepress Studio

Foto omslag Plainpicture

Foto auteur Joy von Tiedemann

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3530 0

Proloog

Ze hoort hier niet.

Ze stormt de achterdeur van het verlaten restaurant uit, struikelt in het donker – de meeste lampen zijn doorgebrand of kapot – en haalt luid raspand adem. Ze rent als een opgeschrikt dier naar de plek waar ze haar auto heeft geparkeerd, zich nauwelijks bewust van wat ze aan het doen is. Op de een of andere manier weet ze het portier open te krijgen. Ze klikt zonder erbij na te denken de gordel vast, keert de auto in twee gierende manoeuvres, scheurt de parkeerplaats af en draait roekeloos de weg op zonder vaart te minderen. Iets bij de rij winkels aan de overkant van de straat trekt haar aandacht – maar ze heeft geen tijd om in zich op te nemen wat ze ziet, want ze is al bij een kruising. Ze rijdt door rood en maakt meer vaart. Ze kan niet nadenken.

Opnieuw een kruising – ze schiet eroverheen. Ze rijdt veel harder dan is toegestaan, maar dat kan haar niet schelen. Ze moet hier weg.

Nog een kruising en nog een rood licht. Er steken al auto's over. Ze stopt niet. Ze scheurt over het kruispunt heen, waarbij ze om een auto die op haar pad komt heen slingert; ze veroorzaakt een verkeerschaos. Achter zich hoort ze piepende remmen en hard getoeter. Het scheelt maar weinig of ze verliest de controle over haar auto. En dan raakt ze inderdaad de controle kwijt – ze beleeft een moment van helderheid, van ongeloof – als ze heftig op de rem trapt en de slippende auto over de stoeprand knalt en met een klap tegen een telefoonpaal botst.

I

Op deze warme augustusavond parkeert Tom Krupp zijn lease-auto – een Lexus – op de oprit van zijn riante woning. Het huis, compleet met dubbele garage, ligt achter een royaal gazon en wordt omkaderd door mooie oude bomen. Rechts van de oprit leidt een pad van flagstones naar de veranda, met een trapje naar een massieve houten deur in het midden van de gevel. Daar rechts naast is een groot raam dat zich over de hele breedte van de woonkamer uitstrekt.

Het huis is gelegen aan een doodlopende straat met een flauwe bocht. De omringende huizen zijn allemaal even fraai en goed onderhouden, en ongeveer vergelijkbaar. De mensen die hier wonen, zijn succesvol en gesetteld; iedereen is een beetje zelfgenoegzaam.

Deze rustige, welvarende buurt in Upstate New York – het gedeelte van de staat ten noorden van New York City – wordt bewoond door veelal werkende stellen met kinderen. Hier lijkt men niets mee te krijgen van de problemen van de grote stad, van de grotere wereld; het is alsof de Amerikaanse droom er gladjes en ongestoord is blijven voortleven.

Maar het serene decor komt niet overeen met Toms gemoedstoestand. Hij doet de lampen en de motor uit en blijft een ogenblik lang gespannen in het donker zitten. Hij heeft de pest aan zichzelf.

Dan merkt hij tot zijn verwondering op dat de auto van zijn vrouw niet zoals gewoonlijk op de oprit staat. Hij kijkt automatisch op zijn horloge: 21:20. Hij vraagt zich af of hij iets is verge-

ten. *Zou ze vanavond uitgaan?* Hij kan zich niet herinneren dat ze dat heeft gezegd, maar hij heeft het de laatste tijd erg druk gehad – *misschien is ze alleen even weg voor een boodschap en komt ze zo terug.* Ze heeft de lichten aan gelaten – ze geven het huis een aangename gloed.

Hij stapt de auto uit, de zomeravond in – het ruikt naar pas gemaaid gras – en slikt zijn teleurstelling weg. Hij had er erg naar uitgekeken om zijn vrouw te zien. Hij blijft even staan, met zijn hand op het dak van de auto, en werpt een blik over de straat. Dan pakt hij zijn aktetas en jasje van de passagiersstoel en slaat vermoeid het portier dicht. Hij loopt over het pad, gaat het trapje op en doet de deur open. Er klopt iets niet. Hij houdt zijn adem in.

Tom blijft stokstijf stilstaan in de deuropening, met zijn hand op de kruk. Eerst weet hij niet wat hem dwarszit. Dan beseft hij wat het is. De deur zat niet op slot. Dat is op zich niet ongebruikelijk – als hij 's avonds thuiskomt, doet hij meestal gewoon de deur open en loopt zo naar binnen, want Karen is rond die tijd bijna altijd thuis. Maar ze is weggegaan met haar auto en heeft vergeten de deur op slot te doen. Dat is heel vreemd, want zijn vrouw hecht veel belang aan het afsluiten van de deuren. Hij ademt langzaam uit. *Misschien had ze haast en is ze het vergeten.*

Zijn ogen glijden snel door de woonkamer, een serene rechtehoek van lichtgrijs en wit. Het is stil, er is duidelijk niemand thuis. Ze heeft de lampen aan gelaten, dus ze zal zo wel terugkomen. *Misschien is ze even een pak melk gaan halen.* Ze heeft vast een krabbeltje voor hem achtergelaten. Hij gooit de sleutels op het tafeltje naast de voordeur en loopt naar de keuken, aan de achterkant van het huis. Hij heeft honger. Hij vraagt zich af of ze al heeft gegeten of dat ze op hem heeft gewacht.

Het is te zien dat ze met de bereiding van hun avondeten bezig is geweest. De salade is bijna klaar; ze is er halverwege het snijden van een tomaat mee gestopt. Hij kijkt naar de houten snijplank, naar de tomaat en het scherpe mesje dat ernaast ligt. Op

het granieten aanrecht ligt een zak pasta klaar om te worden gekookt; er staat een grote pan water op het roestvrijstalen gasfornuis. Het fornuis staat uit en het water in de pan is koud – hij doopt er een vinger in om het te controleren. Hij kijkt vluchtig naar de koelkast om te checken of er een berichtje voor hem is – er staat niets geschreven op het whiteboard. Hij fronst. Hij haalt zijn mobiel uit zijn broekzak en checkt of er een boodschap van Karen is die hij heeft gemist. Niets. Nu is hij licht geërgerd. Ze had het hem wel even mogen laten weten.

Tom doet de deur van de koelkast open en blijft een minuutje naar de inhoud staan staren. Dan pakt hij een buitenlands biertje en besluit de pasta te gaan maken. Hij is er zeker van dat ze elk moment thuis kan zijn. Hij kijkt rond om na te gaan wat er op is. Ze hebben melk, brood, pastasaus, wijn, parmezaan. Hij loopt naar de wc – er is nog meer dan genoeg toilet papier. Hij kan niets anders bedenken wat ze dringend nodig zouden kunnen hebben. Terwijl hij wacht tot het water kookt, belt hij haar mobieltje, maar ze neemt niet op.

Een kwartiertje later is de pasta klaar, maar zijn is vrouw er nog steeds niet. Tom schudt de pasta in het vergiet in de gootsteen, draait het pitje onder de pan tomatensaus uit en loopt rusteloos de woonkamer in. Hij heeft geen honger meer. Hij kijkt door het grote raam over het gazon naar de straat erachter. *Waar is ze in godsnaam?* Hij begint zich nu ongerust te maken. Hij belt nog eens haar mobiel en hoort ergens achter zich een zachte trilling. Hij draait zijn hoofd met een ruk naar het geluid toe en ziet haar telefoontje liggen, trillend tegen de leuning van de bank. *Shit. Ze heeft haar telefoon vergeten. Hoe kan hij haar nou bereiken?*

Hij gaat op zoek naar aanwijzingen, zich afvragend waar ze naartoe kan zijn. Boven, in hun slaapkamer, ziet hij tot zijn verbazing haar handtas op haar nachtkastje staan. Hij doet hem open met onhandige vingers, met een vaag schuldgevoel omdat hij in de tas van zijn vrouw zit te rommelen. Dat voelt als een inbreuk op haar privacy. Maar nood breekt wet. Hij gooit de in-

houd midden op hun netjes opgemaakte bed. Haar portefeuille, portemonnee met kleingeld, lippenstift, pen, een pakje papieren zakdoekjes – alles is er. *Ze is dus niet naar de winkel. Misschien is ze een vriendin gaan helpen? Bij een of andere crisis? Maar ze neemt haar portefeuille toch mee als ze met de auto ergens heen gaat? En zou ze hem inmiddels niet hebben gebeld als ze in de gelegenheid was? Ze zou toch iemands telefoon kunnen lenen? Het is niets voor haar om zo onattent te zijn.*

Tom gaat op de rand van het bed zitten, inmiddels een beetje paniekerig. Zijn hart klopt te snel. Er is iets mis. Hij denkt dat hij de politie misschien moet bellen. Hij bedenkt hoe dat zou kunnen gaan. *Mijn vrouw is weggegaan en ik weet niet waar ze is. Ze is vertrokken zonder haar telefoon en portemonnee. Ze is vergeten de deur op slot te doen. Dat is niets voor haar. Ze zullen hem waarschijnlijk niet serieus nemen, aangezien ze nog maar zo kortgeleden verdwenen is. Hij heeft niets gezien wat wijst op een worsteling. Alles staat op zijn plaats.*

Plotseling staat hij op van het bed en doorzoekt haastig het hele huis. Maar hij treft niets alarmerends aan – geen telefoon van de haak, geen kapot raam, geen veeg bloed op de vloer. Toch haalt hij gespannen adem, alsof er wel degelijk iets mis is.

Hij aarzelt. Misschien zal de politie denken dat ze ruzie hebben gehad. Het maakt vast niet uit als hij hun vertelt dat er geen ruzie is geweest, dat ze bijna nooit ruziemaken. Dat hun huwelijk bijna perfect is.

In plaats van de politie te bellen rent hij terug de keuken in, waar Karen een lijst telefoonnummers bewaart, en begint hij haar vriendinnen te bellen, één voor één.

Met een blik op het wrak schudt politieagent Kirton berustend zijn hoofd. Mensen en auto's. Hij heeft dingen gezien waar hij ter plekke van moest overgeven. Zo erg was het nu niet.

Het slachtoffer, een vrouw, waarschijnlijk begin dertig, had geen identiteitsbewijs bij zich. Geen portefeuille, geen portemonnee. Maar het kentekenbewijs en de verzekeringspapieren lagen in

het dashboardkastje. De auto is eigendom van ene Karen Krupp, adres Dogwood Drive 24. Ze heeft wel wat uit te leggen. En krijgt de nodige aanklachten aan de broek. Vooralsnog is ze met de ambulance naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht.

Voor zover hij kan nagaan, en volgens getuigen, had ze met een rotgang gereden. Ze had een rood licht genegeerd en was met de rode Honda Civic tegen een telefoonpaal geknald nadat ze de controle over het voertuig had verloren. Het is een wonder dat er niemand anders gewond is geraakt.

Ze zal wel high zijn geweest, denkt Kirton bij zichzelf. Ze zou- den een bloedtest bij haar afnemen.

Hij vraagt zich af of de auto gestolen was. Dat is eenvoudig uit te zoeken.

Het punt is dat de bestuurster er niet uitzag als een autodief of een drugsverslaafde. Ze zag eruit als een keurige, beschaafde vrouw. Voor zover hij dat door al het bloed heen kon zien.

Tom Krupp heeft de mensen gebeld van wie hij weet dat Karen ze het vaakst ziet. Omdat ze niet weten waar ze kan zijn, wacht hij niet langer. Hij belt de politie.

Zijn hand trilt als hij de telefoon weer oppakt. Hij is misselijk van angst.

Er komt een stem aan de lijn: '911. Wat kan ik voor u doen?'

Als hij de deur opent en de agent ziet staan, met een strak gezicht, weet Tom dat er iets heel ergs is gebeurd. Hij voelt zich meteen hondsberoerd.

'Ik ben agent Fleming,' zegt de politieman, en hij laat zijn penning zien. 'Mag ik binnenkomen?' vraagt hij beleefd, met kalme stem.

'Hoe bent u hier zo snel gekomen?' zegt Tom verward. 'Ik heb nog maar een paar minuten geleden 911 gebeld.' Hij heeft het gevoel dat hij in een shock zou kunnen raken.

'Ik ben hier niet vanwege een telefoontje van uw kant,' zegt de agent.

Tom neemt hem mee naar de woonkamer en zijgt neer op de grote witte bank alsof zijn benen het hebben begeven. Hij durft de agent niet aan te kijken. Hij wil het moment van de waarheid zo lang mogelijk uitstellen.

Maar dat moment is gekomen. Hij merkt dat hij nauwelijks kan ademen.

'Doe uw hoofd maar even omlaag,' zegt agent Fleming vriendelijk, en hij legt zijn hand op Toms schouder.

Tom brengt zijn hoofd naar beneden, naar zijn schoot; hij heeft het gevoel dat hij gaat flauwvallen. Hij is bang dat zijn wereld ineen zal storten. Een ogenblik later kijkt hij op; hij heeft geen idee wat er nu op hem af zal komen, maar hij weet dat het niet veel goeds kan zijn.

2

De drie jongens – twee van dertien en een van veertien, die net wat haartjes op zijn bovenlip begint te krijgen – zijn gewend aan het ruige leven. In dit deel van de stad groeien kinderen snel op. Zij zitten laat op de avond niet thuis achter hun computerscherm hun huiswerk te doen, en ze liggen ook niet in bed. Ze zijn uit op problemen en het ziet ernaar uit dat ze die gevonden hebben.

‘Yo,’ zegt een van hen, terwijl hij plotseling stopt in de deuropening van het verlaten restaurant waar ze wel eens naartoe gaan om een joint te roken. De andere twee botsen bijna tegen hem aan, staan ook stil en turen het donker in.

‘Wat is dat?’

‘Ik denk dat het een dooie is.’

‘Dat meen je, Sherlock.’

Hun zintuigen staan plotseling op scherp en ze verstijven, bang dat er misschien nog iemand anders binnen is. Maar dan beseffen ze dat ze alleen zijn.

Een van de jongere jongens lacht nerveus van opluchting. ‘Dacht even dat we iets gingen meemaken.’

Ze lopen nieuwsgierig verder, met hun ogen gericht op het lichaam dat op de vloer ligt. Het is een man, languit op zijn rug, met schotwonden in zijn gezicht en borst. Zijn lichtgekleurde overhemd is doorweekt van het bloed. Geen van hen lijkt zelfs maar een klein beetje geschokt.

‘Ik vraag me af of er nog wat te halen valt,’ zegt de oudste jongen.

‘Zal wel niet.’

Hij laat zijn handen op geroutineerde wijze in een broekzak

van de dode man glijden en trekt een portemonnee tevoorschijn. Hij kijkt erin. 'Dat is een meevaller,' zegt hij met een grijns naar de andere twee, en hij houdt de open portemonnee voor hun neus. Die zit vol biljetten, maar in het donker is het moeilijk te zeggen om hoeveel geld het gaat. Uit de andere zak van de man haalt hij een mobiele telefoon.

'Pak zijn horloge en zo,' zegt hij tegen de anderen. Hoopvol speurt hij de vloer af naar een pistool. Het zou geweldig zijn als ze een wapen zouden vinden, maar dat ligt er niet.

Een van de jongens maakt het horloge los. De ander worstelt wat met de zware gouden ring, maar het lukt hem uiteindelijk om die van de vinger van de dode man te trekken. Hij stopt hem in de zak van zijn spijkerbroek. Dan voelt hij om de nek van het lijk om te controleren of er een ketting omheen zit. Nee.

'Neem hem zijn riem af,' commandeert de oudere jongen. 'En zijn schoenen.'

Ze hebben wel eens eerder dingen gestolen, maar nooit van een dood lichaam. Ze gaan op in de spanning en sensatie ervan, ze ademen snel. Ze hebben een grens overschreden.

De oudere jongen, duidelijk de leider, zegt: 'We moeten hier weg. En jullie mogen er niemand over vertellen.'

De andere twee jongens kijken omhoog naar de langere en knikken zwijgend.

'Tegen niemand opscheppen over wat we hebben gedaan. Begrepen?' zegt hij.

Ze knikken weer, nu stilliger.

'Als iemand ernaar vraagt, zijn we hier niet geweest. Kom mee.'

De drie jongens glijpen snel het verlaten restaurant uit; ze nemen de dingen van de dode man mee.

Tom merkt aan de stem en gezichtsuitdrukking van de agent dat het nieuws heel slecht is. De politie moet mensen elke dag tragisch nieuws brengen. Nu is het zijn beurt. Maar Tom wil het niet weten. Hij zou helemaal opnieuw aan deze avond willen beginnen – uit zijn auto stappen, door de voordeur naar binnen

lopen en Karen in de keuken aantreffen, waar ze het avondeten aan het maken is. Hij wil zijn armen om haar heen slaan, haar geur opsnuiven en haar vasthouden. Hij wil dat alles is zoals het was. Als hij niet zo laat thuis was gekomen, zou dat misschien ook nog zo zijn. Misschien is het zijn schuld.

‘Ik ben bang dat er een ongeluk is gebeurd,’ zegt agent Fleming met ernstige stem en een meelevende blik.

Hij wist het. Tom voelt zich verdoofd.

‘Heeft uw vrouw een rode Honda Civic?’ vraagt de agent.

Tom geeft geen antwoord. Dit gebeurt niet echt.

De agent leest een kenteken voor.

‘Ja,’ zegt Tom. ‘Dat is haar auto.’ Zijn stem klinkt vreemd, lijkt ergens anders vandaan te komen. Hij kijkt de politieman aan. De tijd lijkt te zijn vertraagd. Nu gaat hij het vertellen. Hij gaat vertellen dat Karen dood is.

Op vriendelijke toon zegt agent Fleming: ‘Ze is gewond. Ik weet niet hoe ernstig. Ze ligt in het ziekenhuis.’

Tom bedekt zijn gezicht met zijn handen. Ze is niet dood! Maar wel gewond. Hij voelt een golf van vertwijfelde hoop door zich heen gaan; misschien is het niet zo heel erg. Misschien komt het goed. Hij haalt zijn handen van zijn gezicht, haalt diep en beverig adem en vraagt: ‘Wat is er in godsnaam gebeurd?’

‘Het was een eenzijdig ongeluk,’ antwoordt agent Fleming zacht. ‘De auto is tegen een telefoonpaal gebotst.’

‘Wat?’ vraagt Tom. ‘Hoe komt een auto zomaar tegen een telefoonpaal terecht? Karen kan uitstekend rijden. Ze heeft nog nooit een ongeluk gehad. Iemand anders moet het veroorzaakt hebben.’ Tom ziet de behoedzame blik op het gezicht van de agent. Wat houdt hij voor hem achter?

‘De bestuurster had geen identiteitsbewijs bij zich,’ zegt Fleming.

‘Ze heeft haar portefeuille hier gelaten. En haar telefoon ook.’ Tom wrijft met zijn handen over zijn gezicht en probeert zich te vermannen.

Fleming houdt zijn hoofd schuin. ‘Gaat het wel goed tussen u en uw vrouw, meneer Krupp?’

Tom kijkt hem verbijsterd aan. 'Ja, natuurlijk.'

'U hebt geen onenigheid gehad, er is geen ruzie uit de hand gelopen?'

'Nee! Ik was niet eens thuis.'

Agent Fleming gaat in de leunstoel tegenover hem zitten en leunt naar voren. 'Want de omstandigheden... nou ja, er is een kleine mogelijkheid dat de vrouw achter het stuur, degene die het ongeluk heeft gehad, niet uw vrouw is.'

'Wat?' zegt Tom geschrokken. 'Hoezo? Hoe bedoelt u?'

'Omdat ze geen identiteitsbewijs bij zich had. Daarom weten we nog niet zeker dat het uw vrouw was die de auto bestuurde, alleen maar dat het haar auto betreft.'

Tom staart hem perplex aan.

'Het ongeluk is gebeurd in het zuidelijke deel van de stad, op de kruising van Prospect Street en Davis Drive,' zegt agent Fleming met een veelbetekenende blik.

'Dat kan niet,' zegt Tom. Dat was een van de slechtste buurten van de stad. Karen zou daar zelfs op klaarlichte dag niet naartoe gaan, laat staan in haar eentje na het donker.

'Zou u een reden kunnen bedenken waarom uw vrouw, Karen, roekeloos – te snel en rode lichten negerend – zou rijden, en dan ook nog in die buurt?'

'Wat? Wat wilt u hiermee zeggen?' Tom kijkt de politiemann vol ongeloof aan. 'Karen zou nóóit in dat gedeelte van de stad komen. En ze overschrijdt nooit de maximumsnelheid... ze zou nooit door rood rijden.' Hij zakt achterover tegen de leuning van de bank. Hij voelt de opluchting door zich heen stromen. 'Het is mijn vrouw dus niet,' zegt hij stellig. Hij kent Karen, en ze zou zoiets nooit doen. Hij glimlacht bijna. 'Het is iemand anders. Iemand moet haar auto hebben gestolen. Godzijdank!'

Hij kijkt weer naar de agent, die hem met een zorgelijke blik blijft aankijken. En dan komt het besef terug, gevolgd door de paniek. 'Maar waar is mijn vrouw dan?'